

Господь чулъ молбата на малкото момиченце и го превърналъ на божуръ. Отъ тогава по зелената поляна почнали да растатъ хубави червени божури.

И вечеръ, когато всичко заспи, до горското поточе се изправя червениятъ божуръ и пита засмѣния месечко, дали ще дойде старецътъ да му даде водица? . . . А месечко дяволито се усмихва и нищо не казва.

Децата, когато излизатъ изъ полето на розходка, бератъ червения божуръ, кичатъ се съ него и разказватъ, колко много се засрамило момиченцето, та божурътъ станалъ тъй червенъ.

Вѣра Бояджиева.

Загубено дете.

Добъръ вечеръ, кекерице,
Малка хубава царице.
Ти била си златокоса,
Ала кой те омагьоса?
Кой ти даде тѣзъ очи,
Я кажи ми — не мълчи!
И защо си премѣнена
Съ тази кожа тъй зелена?
Знамъ, била си хубавица,
Малка палава царица,
Имала си и царства,
И корона на глава,

Тежки пръстени отъ злато
И живѣла си богато;
Имала си царска свита,
Ала бѣше ли честита?
Не тѣжи сега, сестрице,
Малка хубава царице,
Азъ при тебе ще остана
Да ти пѣя до зарана,
Че завари ме зората
Пжтъ загубила въ гората.
Като тебъ сега сама
Ще си спомнямъ за дома. . .

И. Стубель.